

# RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

## ARREST

nr. 24.742 van 19 maart 2009  
in de zaak RvV X II

In zake: X  
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Stad Nieuwpoort, vertegenwoordigd door zijn college van Burgemeester en Schepenen

---

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Letse nationaliteit te zijn, op 12 december 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot niet-inoverwegingneming van een aanvraag om een verklaring van inschrijving van een burger van de Unie, genomen door de gemachtigde van de burgemeester van de Stad Nieuwpoort op 14 november 2008 (bijlage 19quinquies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VANHERCK die loco advocaat S. MICHOLT, die loco advocaat x verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat V. CHRISTIAENS, die loco advocaten G. SOETE en G. AMPE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 oktober 2007 werd aan verzoeker een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister afgeleverd, geldig tot 8 december 2008.

1.2. Op 8 oktober 2008 diende verzoeker een aanvraag van een verklaring van inschrijving in op grond van artikel 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

1.3. Op 14 november 2008 nam de gemachtigde van de burgemeester van de Stad Nieuwpoort een beslissing tot niet-inoverwegingneming van de in punt 1.2. vermelde aanvraag (bijlage 19quinquies). Verzoeker werd hiervan op 14 november 2008 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing.

## **2. Over de rechtspleging.**

2.1. In fine van zijn verzoekschrift blijkt verzoeker te wensen dat de Raad de *“kosten lastens tegenpartij”* laat.

2.2. De Raad merkt op dat in de huidige stand van de wetgeving betreffende de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voornamelijk geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures bijgevolg kosteloos zijn. Derhalve kan de Raad niet ingaan op het in punt 2.1. gestelde verzoek.

## **3. Over de gegrondheid van het beroep.**

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het algemene rechtsbeginsel van de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing niet uitlegt waarom op 26 oktober 2007 wel degelijk een beperkt verblijfsrecht werd toegekend en bij beslissing van 14 november 2008 tot niet-inoverwegingname werd besloten, terwijl beide aanvragen gebaseerd waren op artikel 41 van de Vreemdelingenwet, namelijk als Europees burger en het paspoort dat werd voorgelegd wel werd aanvaard in oktober 2007 en niet in november 2008. Verzoeker houdt een theoretisch betoog over de motiveringsplicht en stelt dat de motivering hem niet in staat stelt de te begrijpen waarom hem een afwijzende beslissing betekend werd zodat hij zich hiertegen niet kan verdedigen. In de repliekmemoire volhardt verzoeker in deze argumentatie.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.3. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

*“Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een ‘Aliens Passport’ heeft voorgelegd. Het burgerschap van de Unie is niet bewezen overeenkomstig artikel 41, eerste lid van de wet van 15 december 1980 en artikel 46 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, en de bloed- of aanverwantschapsband of partnerschap met een burger van de Unie is niet bewezen overeenkomstig artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981”*

3.4. De bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 45 van het Vreemdelingenbesluit. Dit artikel stelt het volgende:

*“De aanvraag van vreemdelingen die een beroep wensen te doen op de bepalingen van dit hoofdstuk maar noch hun burgerschap van de Unie kunnen bewijzen overeenkomstig artikel 41, eerste lid, van de wet, noch hun familieband overeenkomstig artikel 44, wordt niet in overweging genomen. Het gemeentebestuur geeft kennis van deze beslissing door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Zij ontvangen geen bijlage 19 of 19ter.”*

3.5. De bestreden beslissing strekt ertoe op afdoende wijze te stellen dat met het voorgelegde Aliens Passport het burgerschap van de Unie niet bewezen is conform de artikelen 41 en 46 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenbesluit). Blijkens het verzoekschrift werd dit ook zo begrepen door de verzoekende partij, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (cfr. RvS, nrs. 167.407 en 167.411 van 2 februari 2007). De formele motiveringsplicht houdt niet in dat de verwerende partij voor een aanvraag die ingediend werd op grond van artikel 42 van de Vreemdelingenwet specifiek dient te motiveren ten opzichte van een document dat blijkens een logische afleiding uit de verklaringen van verzoeker voordien met succes voorgelegd werd ter ondersteuning van een aanvraag op grond van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 69 sexies van het vreemdelingenbesluit. De aanvraag die ingediend werd op grond van artikel 42 van de Vreemdelingenwet kan in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, niet beschouwd worden als een aanvraag tot verlenging van het eerder toegekend beperkt verblijf op grond van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 69 sexies van het vreemdelingenbesluit. De juridische grondslag van beide beslissingen is onmiskenbaar verschillend.

Het eerste middel is ongegrond.

3.6. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 41 van de Vreemdelingenwet, van artikel 46 van het Vreemdelingenbesluit, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Hij stelt dat ten onrechte werd beslist dat zijn burgerschap van de Unie niet bewezen zou zijn aangezien het statuut van ‘Aliens’ in Letland een uiterst specifiek statuut is *“dat niet voor gevolg heeft dat de verzoekende partij staatloos, vreemdeling van Letland is. Bovendien heeft de verzoekende partij geen nationaliteit van enig ander land.”* Verzoeker stelt dat hij wel moet worden aanzien als burger van de Unie overeenkomstig artikel 41 van de Vreemdelingenwet en ondersteunt zijn betoog met allerlei uittreksels uit een document van het *“Latvian Human Rights Committee”* van 2008 waarna verzoeker concludeert dat *“uit het Aliens Passport dat de verzoekende partij voorlegt kan er dus NIET worden afgeleid dat hij noch een vreemdeling, noch een staatloze noch een burger van Letland is”*. Verzoeker benadrukt dat hij een *“national”* is, een soort specifieke categorie als burger van Letland, met een specifieke legale status in Letland en op die basis dient hij wel aanzien te worden als een burger van de Unie overeenkomstig artikel 41 van de Vreemdelingenwet en artikel 46 van het KB van 8 oktober 1981”.

3.7. Wie een verblijfsrecht als burger van de Unie erkend wil zien, dient te bewijzen dat hij die hoedanigheid bezit zoals gedefinieerd in artikel 2 van Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden. Een burger van de Unie dient te bewijzen dat hij de nationaliteit van een lidstaat bezit. Dit bewijs dient volgens artikel 41 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 46 van het Vreemdelingenbesluit te worden bewezen door een geldige identiteitskaart of een geldig ‘nationaal’ paspoort. De bijlage 2 bij het Vreemdelingenbesluit, waarnaar artikel 46 van het Vreemdelingenbesluit verwijst, bevestigt dat voor Letland dient overgemaakt te worden voor een verblijf van meer dan drie maanden: een geldig nationaal paspoort of een geldige nationale identiteitskaart.

3.8. Toen verzoeker op 8 oktober 2008 een aanvraag indiende om zijn verblijfsrecht als burger van de Unie erkend te zien, legde hij blijkens het administratief dossier een 'Alien's Passport' voor dat in 2005 in Letland werd uitgereikt. De Raad stelt vast dat dit document geen nationaal paspoort is dat stelt dat verzoeker de Letse nationaliteit heeft. Slechts indien men aantoont dat men de nationaliteit heeft van de lidstaat van de E.U. kan men beroep doen op de bepalingen van de Vreemdelingenwet inzake de erkenning van een verblijfsrecht als E.U.-burger.

3.9. Met zijn betoog aangaande het specifieke statuut van 'Aliens' in Letland slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat hij een burger van Letland en derhalve een burger van de Unie is. In de door verzoeker geciteerde uittreksels uit de tekst van het "*Latvian human Rights Committee*" wordt trouwens, zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen terecht opmerkt, gesteld dat de 'Aliens' in Letland Letse niet-burgers zijn en dat Letse niet-burgers niet als burgers kunnen worden aanzien. Verzoeker is niet bij machte de vaststellingen van de burgemeester van de Stad Nieuwpoort te doen wankelen. Er werd geen schending van de ingeroepen bepalingen uit de Vreemdelingenwet en het Vreemdelingenbesluit, noch van de materiële motiveringsplicht of zorgvuldigheidsplicht aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel.**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend en negen door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter,  
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. F. TAMBORIJN,

toegevoegd griffier,

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**F. TAMBORIJN.**

**M. EKKA.**